

HỒI 68

GẶP NHAU NHƯ MỘNG

N

am Cái hậm hực, nói:

- Từ khi sư tổ sáng lập ra Cái Bang đến giờ, chưa bị tôn phái nào áp bức như thế này, Không ngờ ngày nay lại chịu cái hiểm họa liên hoàn nhục nhã! Hừ! Năm ngày trước, bọn Thiên Tề đã mang Thiên Tề Lệnh tới bốn môn, buộc trong vòng năm ngày bốn bang phải gia nhập vào giáo phái Thiên Tề, nếu không...

Thượng Chí hỏi gấp:

- Nếu không thì sao?

- Thì tổng đàn Cái Bang sẽ bị rửa bằng máu của đệ tử bang khát, và vĩnh viễn không được đặt chân vào Trung Nguyên!

Thượng Chí sôi máu, mắt lóe hung quang, mặt dằng dằng sát khí, nghiêng răng kèn kẹt, nói:

- Hừ! Cả gan thực!

Nam Cái nén giận, ôn tồn:

- Thế lực hiện tại của Thiên Tề Giáo rất hùng hậu, ta không thể xem thường được! Khắp sáu tỉnh miền Bắc, bảy tỉnh phía Nam vị chi là mười ba tỉnh, đều thuộc quyền sai khiến của Thiên Tề Giáo Chủ. Hừn nữa có nhóm Thiên Tề Sứ Giả mới xuất hiện, công lực của họ rất cao thâm, có thể ngang ngửa với Huyết Sọ giả, trong mấy tháng tung hoành, bọn sứ giả ấy chưa gặp tay nào đáng là địch thủ của họ cả.

Thượng Chí cười gằn:

- Những thằng sai vật ấy nào có đáng kể gì!

Nam Cái có phần kinh ngạc, ông ta cho Thượng Chí quá ngông cuồng nhưng không dám nói ra, sợ mất lòng chàng, nên cất giọng trầm trầm:

- Tiểu đệ! Lão ăn mày nghe nói, phái Thiên Nam cũng đã nhập vào giáo hội Thiên Tề, và Áo Ma Cung đổi thành Thiên Tề phân giáo chẳng biết có đúng không?

Thượng Chí rần mặt lại, gằn từng tiếng:

- Bọn Vĩ Nhất Dân khốn kiếp ấy, đã đem bao công của Tổ Sư bán cho bọn chó Thiên Tề! Chờ xong việc này rồi, Tiểu đệ sẽ về ngay Thiên Nam để thanh trừng bọn phản nghịch.

Nam Cái buột miệng:

- Với sức lực của một mình tiểu đệ à?...

Thượng Chí không đáp câu hỏi của Nam Cái, mà lại nói:

- Tên chủ mưu tạo phản chính là Vĩ Nhất Dân, còn bọn kia tiểu đệ biết họ đa số đã bị áp bức của tay chân bộ hạ của hắn cả!...

Ngừng một lát, chàng cất tiếng hỏi:

- Lão ca ca! Kỳ hạn của Thiên Tề Lệnh còn mấy ngày nữa!

Nam Cái cười đau khổ:

- Chỉ còn ngày mai là hết hạn!

Bảy đệ tử Cái Bang sau lưng Nam Cái, đều trầm mặc có vẻ tư lự, họ không nói lời nào, chỉ yên lặng nhìn Thượng Chí và Nam Cái đang đối đáp.

Thượng Chí cau mày có vẻ đang suy nghĩ lung lăm, rồi chàng cất giọng nghiêm nghị:

- Lão ca ca xử trí như thế nào?

Nam Cái cau mày đáp:

- Lão ăn mày này đã truyền lệnh, triệu tập tất cả cao thủ của các phân đà về gặp tổng đàn Võ Hưu Tự, ở tại Bạch Thủy Thang. Sự tồn vong của Cái Bang quyết định trong trận này, bây giờ chỉ còn một hy vọng cuối cùng, là tề sư thúc Tống Thiết Trượng kịp thời xuất hiện, mới mong tránh được cái họa diệt môn.

Thượng Chí nói:

- Sao lão ca ca không sớm báo tin cho Tống lão tiên bối hay?

Nam Cái thở dài:

- Tề sư thúc trước đây đã xuất hiện, để can thiệp về vụ Huyết Sợ giả gây hấn với bốn môn, sau người tưởng lầm y là Chủ Nhân Quỉ Bảo, nên đã vào Bảo tính chuyện phải trái. Nhưng người vì thua dưới tay Bảo Chủ, mà đã thề không xuất hiện giang hồ nữa. Vì vậy hiện giờ hành tung của người mù mịt, biết đâu mà tìm.

Thượng Chí gật đầu, nói:

- Lão ca ca cho phép tiểu đệ giúp một tay nhé?

Đôi mắt trắng như tuyết cao, Nam Cái nói:

- Thế thì có gì bằng, nhưng e rằng cũng khó cứu vãn được cái tình thế khốc hại này, chỉ có một cách là phải tận lực đối phó, còn việc thành bại thì ký thác cho may, rủi!

Nam Cái vì chưa biết Thượng Chí đã luyện được Khư Mê Thần Công nên mới bị quan thế. Quả thật lời ông nói rất đúng, với công lực của chàng trước kia thì chắc chắn không đủ sức cứu vãn được cuộc thảm sát này.

Hoàng Thượng Chí mỉm cười, nói:

- Vậy thì hay lắm! Giờ lão ca ca hãy đi trước, tiểu đệ sẽ đến sau.

Nam Cái gật đầu, rồi quay lại khoác tay ra lệnh cho bảy đệ tử theo mình...

Chẳng mấy chốc, tám bóng người mất hút sau lớp cây dày. Thượng Chí khẽ thở dài quay về với ý nghĩ:

- Thời gian quá cấp bách, không cho phép ta đến Quỉ Bảo được, bây giờ chỉ có cách đợi việc của Cái Bang xong xuôi rồi, ta mới có thể vào Quỉ Bảo.

Sự mất tích của Hắc Bạch Song Yêu làm Thượng Chí bối rối vô cùng, Song Yêu đã không chịu nuốt lời nguyên xưa, tôn chàng làm chủ nhân, lại được chàng nhận là đệ tử của Thiên Nam phái.

Thượng Chí tin rằng Song Yêu không bao giờ phản bội chàng, nhưng hiện họ ở đâu? Với công lực của Song Yêu, dĩ nhiên không thể xảy ra chuyện rủi ro được... Nhưng chỉ sợ trong một phút nông nổi họ bị sa vào hố sập cơ, hành động vô nhân đạo, cái tội vạ ấy, dầu muốn hay không chàng cũng có một trách nhiệm về nó.

Nghĩ thế bất giác chàng thở dài...

Đôi mắt Thượng Chí chợt dừng lại trên bóng người mảnh khảnh, đứng trên bờ sông cách đại lộ không xa mấy. Tà áo lụa trắng phất phơ theo gió như cánh bướm lạc đàn, mái tóc đen chảy dài xuống lưng thành dòng lớn ẻo lả theo bước chân nhẹ nhàng.

Thượng Chí cảm thấy đáng người này rất quen thuộc không lý là nàng đó chăng?

Bất giác chàng giật mình, tim rung động mạnh rồi không tự chủ được, chàng nhún chân men theo bờ sông...

Khi còn cách khoảng ba trượng, quả chàng đoán không sai, thiếu nữ kia chính là Đông Phương Huệ, con người đã chiếm trọng lòng chàng.

Thượng Chí cảm thấy người nóng ran, mạch máu trương cứng như sắp vỡ tung cả ra, tứ chi gần như rũ rịch không còn tuân theo lý trí nữa. Chàng có cảm tưởng tim mình sắp nhảy vọt ra ngoài.

Môi mấp máy mà không nói được lời nào. Cổ họng đắng và khô cứng lại, khiến chàng phải nuốt nước bọt đánh ực một tiếng.

Quả đúng như lời phỏng đoán của Thất Hồn Nhân, nàng chưa chết! Và đang hiện diện trước mặt chàng.

Thượng Chí đã đến sau lưng nàng, kỳ thật! Không lẽ nàng chưa phát giác ra sao?

Đông Phương Huệ vẫn đếm từng bước một, men theo dòng sông, mắt nhìn sâu vào đáy lượng nước đang cuộn cuộn chảy, có vẻ tư lự.

Đột nhiên nàng đứng lại, bất động như pho tượng đá.

Ngon gió sông mát diêu, hất ngược tà áo nàng ra sau, một mùi thơm kỳ lạ thoảng qua mũi Thượng Chí, chàng ngây ngất như vừa uống xong chung rượu nóng, và chàng cảm thấy, người đứng trước mặt không phải là Đông Phương Huệ, mà là một nàng tiên vừa bước lên, từ dòng nước bạc kia.

- Em Huệ. Tiếng lạt hẳn, chàng nghe như từ hư vô lại.

Thân hình Phương Huệ hơi rung động, nhưng không quay lại cũng không đáp lời nào.

Chàng cảm thấy sự kiện này hơi khác thường, vội gọi lớn:

- Em Huệ!

Đông Phương Huệ thở dài não nuột, Thượng Chí giật mình không hiểu vì sao tâm sự người yêu lại buồn thế.

Phương Huệ từ từ xoay lại. Một gương mặt tiêu tụy, hốc hác hiện trước mắt chàng, toàn thân chàng rung động mạnh.

Cùng khi ấy một gương mặt xanh xao khác lại hiện lên trong trí chàng. Ngô Tiểu My! Người thiếu nữ đáng thương trước sân Cổ Tự, trên ngọn Đại Hoan Sơn, và cũng là vị hôn thê miễn cưỡng của chàng.

Tim chàng thất lại, đau nhói như bị ai bóp chặt, chàng lùi lại hai bước, mắt nhìn Phương Huệ đăm đối.

Chàng phải nói sao với nàng đây?

Trên da mặt xanh xao của nàng, thoát ửng hồng, nét tiêu tụy phút chốc đã biến mất. Nàng mắt tròn nhìn Thượng Chí, ánh mắt dịu dàng, tha thiết, chất chứa bao điều nhưng nhớ ấp ủ trong lòng từ lâu.

Thượng Chí rung động mạnh trước ánh mắt tha thiết của người yêu, chàng không đủ can đảm nói lên tất cả lòng mình.

Qua những biến cố dồn dập, tình yêu giữa hai người bị bao chướng ngại ngăn cản, trui rèn thành một khối bất diệt. Chàng và nàng đã kết chặt bằng sợi giây tình cảm...

Đã lâu hai người vẫn yên lặng, nhìn nhau đắm đuối.

Không khí dường như cô đọng lại.

Thượng Chí từ từ cúi xuống, chàng không dám nhìn nàng lâu hơn, chàng đã là kẻ phản bội tình yêu trong trắng của cô gái thơ ngây này. Nghĩ tình nàng đối với chàng, Thượng Chí không khỏi đau xót trong lòng.

Cảnh vật dường như đã mất cả xinh xinh, dòng nước lặng lẽ chảy, bóng hàng cây in bên màng nước thành những vệt đen ngòm vô tận. Áng mây bàn bạc treo lơ lửng trên nền trời đã nhuộm sắc vàng nhạt hoàng hôn đang chập chững bước từng bước một! Một cánh chim uể oải bay về khu rừng xa tít, buồn thông mất tiếng kêu buồn nào nuốt như hòa đồng tâm sự đau buồn của hai kẻ đứng trên bờ sông kia.

Thượng Chí nén tiếng thở dài, mặt chàng trầm xuống có vẻ tư lự.

Tại sao Thất Hồn Nhân không từ chối bất cứ một thủ đoạn nào để ngăn cản chàng và Đông Phương Huệ? Lại còn nhấn mạnh tình yêu của hai người sẽ mang đến một hậu quả nát lòng! Tăm bi kịch sẽ kết thúc như thế nào? Có thực như lời nói của bà ta chăng?

Trước kia sao Phương Huệ lại thất hẹn với chàng? Hai ngày ấy nàng đã làm gì trong Bảo?

Nàng không chết! Có lẽ nào cha nàng không phải là hung thủ của cuộc thảm sát ở Hoàng Gia Trang? Lại thực! Nếu không phải “y” là hung thủ, thì tại sao nàng lại thất hẹn? Nàng cũng biết sự gấp gáp ấy quan trọng lắm chứ!...

Sau một thời gian yên lặng thật lâu. Đông Phương Huệ mở miệng nói:

- Chí ca! Anh ngẩng đầu lên nhìn em đây!

Thượng Chí từ từ ngược mắt nhìn Phương Huệ, mặt chàng nóng bừng vì thẹn.

Ánh mắt chàng dừng lại trên mặt nàng, thật không thể tưởng được, chỉ trong vòng mấy tháng mà nàng đã thay đổi hẳn, nét thơ ngây khả ái xưa kia, đã biến thành vẻ khắc

khổ man dại. Vẻ đẹp trẻ trung của nàng đã nhường bước cho cái đẹp náo nùng, toàn thân nàng toát ra một sức hấp dẫn lạ thường.

Thượng Chí cứ ngẩn ra như phỗng đá mặt đỏ ửng vì thẹn, muốn nói mà chẳng được nào.

Phương Huệ run run:

- Chí ca... anh... anh ghét em rồi sao?

Thượng Chí giật mình, hốt hoảng:

- Em Huệ! Anh không...Ồ! Sao em lại hỏi lạ vậy?

- Vì em đã thất ước với anh!

Thượng Chí bối rối vô cùng, chàng ấp úng:

- Huệ em! Chính anh mới đáng...Ồ! Em nói đã thất ước, chắc là...

Phương Huệ thở dài:

- Sau khi về Bảo, cha em nhốt lại, không cho em gặp anh nữa!

Chàng lặng người, hiểu rõ nỗi khổ của người yêu không ít. Chàng tiến tới một bước, cất giọng run rẩy:

- Em có hỏi “cha” không?

- Có!

Mắt chàng lóe lên, tiến thêm ba bước, đứng sát trước mặt nàng, giọng xúc động:

- Sao?

- “Cha” đã hai mươi năm rồi không ra khỏi Bảo, điều này chứng tỏ vụ án của Hoàng Gia Trang chẳng phải “cha” gây nên!

- Hai mươi năm?

- Phải!

Thượng Chí vui buồn lẫn lộn, cha nàng không phải là thù nhân của chàng! Vì vụ huyết án của dòng họ Hoàng Trương xảy ra vào một ngày cách đây mười lăm năm. Như thế giữa chàng và nàng không còn ngăn trở bởi hận thù nữa. Nhưng chàng lại buồn vì chưa tìm được thù nhân.

Chợt nghĩ đến việc hôn ước giữa chàng và Ngô Tiểu My, Thượng Chí đau nhói cả lòng, kêu khẽ một tiếng, mặt tái xanh như tàu lá, choáng váng như sắp gục tại chỗ...

- Chí ca anh... anh làm sao vậy?

Thượng Chí chợt tỉnh, ấp úng:

- Không... không hề gì cả! Em bị “cha” nhốt sao lại ra được đây?

Phương Huệ cất giọng sợ sệt:

- Em đã trốn đấy! Chắc suốt đời... em không bước vào Quĩ Bảo nữa.

Chàng ngạc nhiên, hỏi:

- Tại sao thế?

Phương Huệ không đáp lời chàng mà lại hỏi:

- Chí ca! Anh còn yêu em không?

Thượng Chí lòng đau như cắt, có lẽ Phương Huệ đã biết được những chuyện xảy ra ở Đại Hoan Sơn, nên mới có cử chỉ ấy. Bây giờ chàng phải giải thích thế nào đây? Chàng giận mình trước kia sao không cương quyết đến cùng, để nay đã lỡ hứa hôn với Ngô Tiểu My rồi, chẳng lẽ thất lời à.

- Chí ca! Sao anh lại nín im thế? Phương Huệ hỏi gấp.

- Em Huệ, lòng anh vẫn như trước!...

- Anh vẫn còn yêu em?

- Phải! Yêu em suốt đời!

Phương Huệ run run nói:

- Vĩnh viễn!

- Đến ngày hấp hối!

Phương Huệ rơm rớm nước mắt, cất giọng xa vắng:

- Chí ca! Em sẽ giữ tình anh mãi mãi cho đến ngày cuối cùng của đời em.

Thượng Chí cắn chặt răng, nuốt đôi dòng lệ chực trào ra khóe mắt. Chàng thấy trong câu nói này, dường như nàng đã ký thác bao tâm sự đau buồn vào đó, Thượng Chí không khỏi kinh hãi, hỏi:

- Em Huệ! Em... sao lại nói...

Phương Huệ cười trong nước mắt, cất giọng kích động:

- Chí ca ca! Đừng hỏi tại sao, anh yêu em là đủ rồi.

- Em Huệ... anh... anh... Thượng Chí ấp úng mãi không ra lời.

Phương Huệ nhìn chàng đắm đuối, nói:

- Chí ca ca! Em được anh yêu là diễm phúc nhất đời, em mãn nguyện lắm rồi. Còn những việc khác, ta hãy xuôi tay cho định mệnh.

Nói đến đây, nước mắt chảy dòng xuống đôi má xanh xao, trông thảm hại làm sao.

Thượng Chí xót xa bứt rứt, chàng chỉ muốn chết đi để chuộc lại tội bạc tình của mình, nhưng bao nhiêu trách nhiệm còn chờ đợi chàng, không cho chàng hành động điên rồ thế được.

Thượng Chí hỏi:

- Huệ em! Sao em lại nói lạ lùng vậy?

Phương Huệ uất ức:

- Anh không biết được đâu!

- Nói cho anh nghe đi! Tại sao lại thế chứ?

- Mai sau anh sẽ rõ!

Mặt Thượng Chí cau có biểu lộ sự đau khi khổ tột độ, run run nói:

- Em Huệ hãy tha lỗi cho anh... anh bị trường hợp bắt buộc phải...

Đông Phương Huệ cười héo hắt, nói:

- Chí ca ca! Anh không có lỗi gì cả! Mà người có lỗi chính là em, em mong anh tha lỗi... nhưng tất cả đều do sự có mặt của vận mệnh tất cả! Anh đừng buồn nhiều mà...

- Em Huệ... Chàng chỉ nói được thế rồi im lặng tha thiết nhìn nàng.

- Chí ca ngồi xuống đây!

Hai người ngồi xuống tảng đá lớn cạnh đó. Đông Phương Huệ lại nói:

- Anh ngồi xích vào em tí nữa! Em lạnh!

Thượng Chí như kẻ mất hồn, chàng lặng lẽ ngồi sát bên nàng.

Một mùi thơm kỳ lạ từ người Phương Huệ tỏa ra khiến Thượng Chí ngây ngất. Những sợi tóc bị gió đánh bay tung tóe, vướng vào cổ vào môi, trên mặt chàng. Toàn thân nàng mềm nhũn rồi ngã hòa vào lòng chàng. Thượng Chí không còn tự chủ nữa, chàng đưa tay quàng lấy đôi vai tròn trĩnh của nàng siết chặt vào người.

- Chí ca! Anh còn nhớ tảng đá gần tòa Quỉ Bảo, cũng cạnh con sông như thế này, chỗ mà mình đã kết tình huynh đệ chăng? Ngày ấy em là chú ăn mày bần thiếu...

Thượng Chí xúc động mạnh, chàng khẽ ghì nàng vào lòng, nói:

- Anh chẳng bao giờ quên được!

Phương Huệ tay mẫn mê cả khuôn ngực Thượng Chí:

- Nhớ lại khi anh bị hại về tay Thiên Tề Giáo, em cứ ngỡ là anh đã chết, nên đã xây phần mả cho anh và em, Ước gì lúc đó anh chết thực có phải là hai ta sẽ gần nhau mãi mãi không?

- Em Huệ, em...

Phương Huệ đưa tay bịt miệng chàng lại, rồi bá vào cổ chàng, cất giọng nói tiếp:

- Một lần nữa bị Huyết Sợ giả đánh rơi xuống tuyết cốc, em đã nhảy xuống mong chúng ta sẽ ở bên nhau mãi, nào ngờ chúng mình lại toàn mạng.

Thượng Chí bị xúc động mãnh liệt, chàng siết chặt vai Phương Huệ, nói:

- Huệ em! Những chuyện của chúng mình dù chết anh cũng không quên!

Bỗng Phương Huệ nấc lên một tiếng uất ức, nói:

- Nhưng anh ơi! Em đã thất vọng!

Toàn thân chàng rung động, những giọt nước mắt của Phương Huệ có một mãnh lực vô hình làm chàng cảm thấy xót xa đau đớn vô cùng. Lời nói của nàng không còn thứ tự nữa, có lẽ nào nàng đã quên rồi chăng?

Nghĩ thế Thượng Chí cúi sát mặt nàng, nói qua hơi thở:

- Em Huệ... em... cần phải nghỉ kéo mệt! Anh nghe em chỉ muốn chết đi cho xong...

Phương Huệ dúi đầu vào bụng chàng, nói:

- Không! Em còn khỏe lắm!

- Em Huệ! Đời anh không thể thiếu em được, em đừng bỏ anh...

Phương Huệ bỗng khóc ngất, nói:

- Em cũng vậy! Nhưng định mệnh đã xếp đặt cả rồi, ta không cãi lại được...

Ngừng lại một chốc, nàng nói tiếp:

- Chí ca! Thời gian sẽ gội rửa tất cả!

Trong lúc đôi bạn trẻ đang tâm sự, chợt có tiếng xé gió vụt tới, tuy động tịnh không lớn lắm nhưng hai người đã phát giác được ngay.

Thượng Chí giật mình, đẩy nhẹ Phương Huệ, rồi hai người cùng nhóm dậy. Cách ngoài năm trượng một quái nhân đã đứng sững đấy, quắc mắt nhìn Thượng Chí.

Đông Phương Huệ xanh mặt, tay nàng run rẩy rút khỏi tay Thượng Chí.

Đó là một quái nhân đầu tóc bù xù, râu che xuống trần, trông quái gở vô cùng.

Thượng Chí thấy hình dạng thô kệch của quái nhân ấy không khỏi giật mình. Người này chính là quái vật kêu oa oa mà chàng đã gặp trong Quỉ Bảo dưới lớp Bệnh Thần.

Quay sang Phương Huệ, chàng hỏi:

- Em Huệ! Hắn là ai thế?

Phương Huệ run giọng:

- Sư huynh em đấy!

- Sư huynh! Thượng Chí buột miệng.

- Phải, anh ấy câm, nhưng trí óc linh mẫn vô cùng, hồi giờ chưa bước ra khỏi Quỉ Bảo bao giờ...

- Em có biết tại sao hắn đến đây chẳng?

Phương Huệ thở dài:

- Dĩ nhiên anh ấy theo lệnh cha ra gọi em về!

Thượng Chí hậm hực, nói:

- Để anh đuổi hắn về em nhé?

Phương Huệ nhìn Thượng Chí thật lâu, rồi buột miệng:

- Không! Chí ca! Mong anh bảo trọng thân thể, em... đi đây!

Nói xong, nhún chân một cái đã vượt ra ngoài mấy trượng.

Thượng Chí hốt hoảng chạy theo gọi lớn:

- Em Huệ! Khoan đi đã, anh còn...

Phương Huệ vẫn làm ngơ, cắm đầu chạy như cố trốn chàng. Lão quái nhân lướt lên đi sát người Phương Huệ như sợ trốn thoát.

Thượng Chí chợt đứng khựng lại, dõi mắt nhìn theo cho đến khi hai người khuất hẳn vào những tàn cây rậm, mới cúi xuống, thở dài náo nuột.

Chàng muốn cản nàng, không cho đi, nhưng chân chàng như mọc rễ, đứng trơ trơ như phỗng đá.

Những cử chỉ và lời nói của nàng làm Thượng Chí vừa nghi ngờ vừa thương xót.

Chàng còn nhiều việc cần nói với nàng, chàng muốn giải thích và bày tỏ lòng chàng cho nàng thấu hiểu, nhưng nàng đã đi rồi!

Lòng tràn ngập ưu tư, trực giác báo cho chàng biết, nàng đã thay đổi hẳn, mà nguyên nhân không phải là chuyện hôn nhân giữa chàng và Ngô Tiểu My, Việc này chỉ mới phát sinh đây thôi. Thượng Chí cau mày suy nghĩ mãi mà không sao tìm được câu trả lời thích đáng nào cả.

Câu nguyên nào khiến nàng thay đổi nhanh chóng thế? Hay nàng đã lừa dối chàng? Biết đâu, vì tình cốt nhục nên nàng không muốn chàng ra tay đòi món nợ máu năm xưa. Điều này có thể lắm!

Nàng bảo cha nàng đã hai mươi năm rồi chưa rời khỏi Bảo. Có thực chẳng? Mười lăm năm trước nàng còn bé tí teo làm sao hiểu được, còn ta không lý vì một câu nói vu vơ của cha nàng mà quên mối huyết hận này sao?

Dấu hiệu Huyết Sợ còn in rõ trên tường của Hoàng Gia Trang chẳng lẽ chỉ là sự mạo danh chăng?

Nghĩ vậy Thượng Chí giậm chân lẩm bẩm:

- Đây chỉ là lời bịp bợm! Nhất định nàng đã bị cha nàng lừa gạt, mà nàng thì ngây thơ không thấu tâm lý một kẻ sâu độc như cha nàng. Bức màn bí mật này ta phải vén lên mới được! Xong chuyện lộn xộn của Cái Bang, ta phải đến Quỉ Bảo mới được!

Nghĩ vậy, Thượng Chí thở dài nảo nuốt, phóng mình rẽ lên đại lộ, chạy vội về phía Võ Hưu Tự ở Bạch Thủy Thang, tổng đàn của Cái Bang...

oOo

Võ Hưu Tự tại Bạch Thủy Thang như đang bị một vầng hắc ám bao trùm!

Từ vị chuông môn trở xuống, trên hai trăm cao thủ chia nhau trấn giữ trong và ngoài tòa cổ miếu, trên mặt mọi người thoáng giận dữ và nghiêm trọng cực kỳ.

Hôm nay là kỳ hạn cuối cùng của Thiên Tề Lệnh, lát nữa đây nếu Cái Bang vẫn cương quyết không phục lệnh, gia nhập vào Thiên Tề Giáo, thì khó tránh được cuộc tàn sát dữ dội, máu sẽ đổ thấm vào lòng đất lạnh của Võ Hưu Tự, thân sẽ chất thành gò.

Nam Cái đứng cạnh chuông môn, cặp mi bạc cau lại, mắt nhìn sâu vào hư vô, có vẻ tự lự.

Im lặng! Cảnh vật như nhuộm màu tử khí, đứng ử rử trông thảm não vô cùng.

Mọi người có cảm tưởng như sắp đến ngày tận thế vậy. Chim chóc vắng bóng, người ta nghe rõ mồn một tiếng cựa mình của lá khô...

Không khí yên tĩnh lạ thường, cái im lặng của vạn vật hòa đồng với tâm trạng mọi người, làm tăng phần căng thẳng, rùng rợn của cuộc đổ máu sắp tới!

Chỉ trong một thời gian ngắn ngủi, Thiên Tề Giáo đã khiến được Nhị bang, Tám hội phải thần phục, với cái lực lượng hùng hậu ấy, muốn hủy diệt Cái Bang không phải là chuyện khó.

Một trận ác chiến sẽ xảy ra, vì Cái Bang cương quyết không chịu tuân theo Thiên Tề Lệnh, cái chết chóc khủng khiếp ấy, nào phải bọn đệ tử Cái Bang không biết, nhưng thà chết chứ chẳng chịu bán thân, diệt tổ.

Mặt trời lặn xuống bên kia đồi, mà ánh sáng vẫn còn luyến tiếc bám víu vào mấy chòm mây trắng vắt vẻo lưng trời. Hoàng hôn chập chững bước vào không gian, tòa cổ miếu đã bắt đầu mờ dần vì thiếu ánh nắng. Vàng trắng bạc treo lơ lửng giữa từng mây, vung vãi xuống trần gian những vun tơ mềm óng ả...

Hơn hai trăm cao thủ của Cái Bang đứng ẩn vào hàng cây ven đường vào cổ miếu. Giữa sân vị chưởng môn đang ngồi yên lặng giữa sáu vị trưởng lão. Không khí lúc này dường như cô đọng lại, tình thế đã đến hồi nghiêm trọng. Trên mặt mọi người thoáng vẻ lo âu, nhưng mắt lóe lên tia quyết tử.

Đột nhiên có bóng đen từ ngoài vụt vào, mặt mọi người chỉ thấy thoáng một cái, giữa sân đã sừng sững một lão già áo đen rồi, không biết khinh công của lão này cao đến đâu mà chẳng hề gây một tiếng động nhỏ nào cả.

Sự xuất hiện đột ngột này làm vị chưởng môn và sáu trưởng lão đứng bật dậy.

Bọn tử đệ Cái Bang tại đó đều bị rung động mạnh.

Sau lúc người áo đen xuất hiện, trong sân đã tăng phần căng thẳng, ngột ngạt khó thở.

Lão già áo đen vẫn thản nhiên coi như không có ai cả. Trên ngực lão nổi bật một ấn đồ Nhật Nguyệt Tinh Thìn thêu bằng chỉ trắng, thân hình hùng dũng, râu bó cầm đen nhánh, cặp mắt sáng quắc, nhìn bao quát toàn sân, rồi miệng khẽ phát tiếng cười gằn.

Lão già áo đen từ từ bước lại trước mặt vị chưởng môn, tay nâng cao một thẻ ngân bài sáng lóa, lớn bằng bàn tay. Dưới ánh trăng thẻ lệnh bài phát ra những tia sáng lóe mắt, người ta thấy rõ trên thẻ ngân bài có khắc một ấn đồ Nhật Nguyệt Tinh Thìn, giống dấu hiệu trên ngực lão không sai một nét.

- Thiên Tề Lệnh! Bọn Cái Bang cảm thấy rùng mình kinh sợ.

Tiếp theo đó lại có tiếng vun vút xé không gian đưa tới, tám bóng đen như quỷ lộng, lần lượt đáp xuống sân, rồi nhất tề sắp thành hàng dọc sau lưng lão già áo đen. Tám gã mới vào vận toàn một mày đen, bó sát vào người, làm hiện rõ những nét vạm vỡ oai hùng, tám thanh kiếm trong tay họ phát ra những tia thép xanh biếc lạnh người.

Lão già áo đen đột nhiên cất giọng oang oang như sấm:

- Thiên Tề Sứ Giả Tư Mã Hồng kính mời chưong môn Cái Bang tiếp lệnh!

Trong sân nhốn nháo cả lên, những tai mắt căm hờn vô tận ném thẳng vào chín tay cao thủ Thiên Tề Giáo, họ ước gì xé xác bọn này mới hả tức.

Vị Bang Chủ rung động một cái, rồi trầm giọng nghiêm nghị:

- Không ai có thể đủ uy lực ra lệnh cho Cái Bang cả!

Thiên Tề Sứ Giả Tư Mã Hồng hừ một tiếng lạnh lùng, rồi cất giọng hách dịch:

- Chưong môn nhất quyết không gia nhập vào bốn giáo à?

Bang Chủ cất giọng trầm hùng:

- Bốn bang từ thời tổ sư sáng lập đến giờ, chưa hề xâm phạm tới môn phái nào cả, vậy thì quý giáo chớ ỷ mạnh mà càn rỡ như thế.

Thiên Tề Sứ Giả Tư Mã Hồng cất giọng ngang tàng:

- Chưong môn có biết hậu quả sự kháng cự Thiên Tề Lệnh này sẽ ra sao không?

Bang Chủ lộ vẻ kích động, nói:

- Bốn bang quyết không để ai áp bức mình cả! Quý giáo chớ có rung cây nhát khí!

Thiên Tề Sứ Giả Tư Mã Hồng mắt lóe lên tia sáng kỳ lạ, rồi cao giọng trầm tĩnh:

- Chưong môn chớ quá nông nổi, hãy suy xét cho kỹ càng kéo hối hận thì muộn lắm đấy.

- Khởi cần! Bang Chủ hậm hực đáp.

Thiên Tề Sứ Giả Tư Mã Hồng liền thân ngân bài vào trong tay, rồi cất tiếng cười hăng hắc nghe nham hiểm ghê rợn làm sao, liền nói:

- Vậy bốn sứ giả phải thi hành qui luật của Thiên Tề Giáo Chủ đây!

Nói dứt câu lại cất tiếng cười ngạo mạn, xem thiên hạ như cỏ rác.

Đang lúc ấy, chợt một vị trung niên cao giả hơ hải chạy vào, quì trước mặt vị Bang Chủ, cung kính nói:

- Thưa Bang Chủ, bốn đàn đã bị vây hãm rồi!

Bang Chủ lộ vẻ lo âu, nhưng lại khoát tay quát lớn.

- Biết rồi! Đi xuống!

Người trung niên Cái giả cúi đầu thi lễ, rồi nhảy vọt ra ngoài.

Lúc này trong sân trở nên căng thẳng cực kỳ. Tám tay kiếm Thiên Tề Giáo tản ra, đứng theo hình bán nguyệt xoay mặt về ba hướng.

Sát khí nổi lên ngùn ngụt!

Những gương mặt rần rần, quyết tử!

Dưới ánh trăng vàng vạc, tòa cổ miếu Võ Hưu Từ vẫn lạnh lùng dường như không để ý đến cuộc đẫm máu sắp tới!

Những ánh mắt gườm nhau lóe lửa!

- o O o -